

2002 ҳадис / «АЛИФ» ҳарфи / 279-ҳадис

* إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى يُدْنِي الْمُؤْمِنَ فَيَضَعُ عَلَيْهِ كَنْفَهُ وَيَسْتَرُهُ مِنَ النَّاسِ وَيُقَرِّرُهُ بِذُنُوبِهِ، فَيَقُولُ أَتَعْرِفُ ذَنْبَ كَذَا؟ أَتَعْرِفُ ذَنْبَ كَذَا؟ فَيَقُولُ: نَعَمْ أَنِّي رَبِّ، حَتَّى إِذَا قَرَرَهُ بِذُنُوبِهِ، وَرَأَى فِي نَفْسِهِ أَنَّهُ قَدْ هَلَكَ قَالَ: فَإِنِّي قَدْ سَرَّتْهَا عَلَيْكَ فِي الدُّنْيَا، وَأَنَا أَغْفِرُهَا لَكَ الْيَوْمَ ثُمَّ يُعْطَى كِتَابَ حَسَنَاتِهِ بِيَمِينِهِ، وَأَمَّا الْكَافِرُ وَالْمُنَافِقُ فَيَقُولُ الْأَشْهَادُ: «هُؤُلَاءِ الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَى رَبِّهِمْ أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ».

(رواه ابن ماجه عن ابن عمر)

Албатта, Аллоҳ таоло мўминни яқинлаштириб, унга соясини ташлайди-да, уни одамлардан тўсиб, гуноҳларига икрор қилдиради. Ва: «Ундай гуноҳингни, бундай гуноҳингни биласанми?» дейди. У: «Ха, ё Раббим», деб ўз гуноҳларига икрор бўлади. Ва ўзини ҳалок бўлганлар қаторидаман, деб гумон қиласади. Шунда Аллоҳ таоло: «Мен гуноҳларингни дунёда одамлар кўзидан тўстган эдим. Бугун уларни кечираман», дейди. Шундан кейин яхшиликлар китоби ўнг томонидан берилади. Аммо кофир ва мунофиқларга гувоҳлар: **«Ана шулар Парвардигорлари номидан ёлғон гапирганлар», - дейдилар. Огоҳ бўлингизки, Аллоҳнинг лаънати золимларга** (бўлур).

Иbn Умар (розияллоҳу анҳумо)дан. Иbn Можса ривояти.

Манба: hadis.islom.uz

